

त्यामुळे ज्याला तुम्ही प्रॉब्लेम्स म्हणता, त्या महत्त्वाच्या असतात; ते त्या दिवसापर्यंत महत्त्वाचे आहेत जोपर्यंत ते महत्त्वाचे नाहीत. आणि ज्या दिवशी त्यांना फरक पडत नाही तो दिवस आपण स्वतः त्यांची कारणे आणि कारणे नष्ट करण्यात यशस्वी व्हाल. आणि समस्यांचा नाश पूर्णपणे आपल्या इच्छाशक्तीशी, आपल्या इच्छाशक्तीची ऊर्जा आपल्या जीवनाच्या भौतिक स्तरावर आणण्याच्या आपल्या क्षमतेशी जोडलेला आहे.

आणि नव्या शिकवणीत सर्वात गूढ गोष्ट म्हणजे माणसाची इच्छा पूर्वीसारखी नाही. पूर्वी, प्राचीन वंशात, मनुष्याची इच्छा ही त्याच्या स्वार्थी इच्छेची थेट उपज होती, तर भविष्यात, मनुष्याची इच्छा ही त्याच्या दुःखाची आणि आत्म्याची इच्छा यांच्यातील संघर्षाचे उत्पादन आहे जे दुःखाची परिस्थिती स्थापित करते.

आणि जेव्हा मनुष्याने स्वतःच्या आत, या दुःखाच्या मर्यादेची किंवा मर्यादेची आवश्यकता जाणव्याइतपत दुःख भोगले आहे, तेव्हा तो स्वतःमध्ये ही ऊर्जा आणतो जी त्याची स्वतःची इच्छा बनते आणि त्या क्षणी, मनुष्याला आत्म्याच्या इच्छेचा फायदा होतो आणि त्या क्षणी तो त्या सर्व परिस्थितींचा नाश करू शकतो ज्याने भूतकाळात त्याच्यात समस्या निर्माण करण्याचे काम केले होते.

मी तुम्हाला सल्ला देतो की, तुमच्या जीवनातील सर्व समस्या त्यांच्या सर्व पैलूंमध्ये, त्यांच्या सर्व परिस्थितीत, तुमच्यातील उच्च बुद्धिमत्तेने निर्माण केल्या आहेत. आपल्या उत्क्रांतीसाठी, उद्याच्या माणसासाठी हा खेळ थांबला च पाहिजे; त्याच्यातील बुद्धिमत्ता, ज्याची शक्ती त्याला माहित नाही, त्याने स्वतःचा समतोल साधला पाहिजे, जेणेकरून त्याच्या वाढत्या जीवनात, त्याच्या चैतन्याच्या जीवनात, तो त्याच्या मनावरील आत्म्याची शक्ती शून्यावर येईल.

आणि जेव्हा मनुष्याकडे पुरेशी ऐच्छिक शक्ती, खरी इच्छाशक्ती असते, तेव्हा तो आत्म्याची त्याच्या मनावरील शक्ती शून्यावर आणण्यास सक्षम असतो आणि तेव्हाच माणूस सुपरमॅन बनतो.

या स्पष्टीकरणाच्या चौकटीत आपण समस्यांच्या घटनेकडे पाहू शकतो, त्याला आकलनाच्या उच्च स्तरावर नेऊ शकतो, या अर्थाने की आपण या अनुभवातून, संधी घटकाला दूर करू शकतो, या अनुभवात, आपल्याकडे ज्याची कमतरता होती ती दुःखाने निर्माण केलेली बुद्धिमत्ता होती ज्याने आपल्याला आपली खरी इच्छा जगण्यापासून रोखले, कारण पुन्हा एकदा आपली इच्छा आत्मा आणि स्वतः यांच्यातील संघर्षाची उपज नव्हती.

आणि ही सूचना, जी आज मनुष्याला मिळत आहे, पृथ्वीवर पूर्णपणे नवीन आहे, कारण मनुष्याच्या मनाच्या भावनेवरील आत्म्याची शक्ती पूर्णपणे नष्ट करण्यासाठी पृथ्वीवरील कोणत्याही आदेशाच्या चौकटीत यापूर्वी कधीही मनुष्य सक्षम नव्हता, इच्छित नव्हता किंवा इच्छित नव्हता.

आणि या अनुभवातच असे ठरविण्यात आले की, मनुष्याच्या आत्म्याच्या भावनेपासून स्वतःला मुक्त करण्यासाठी, आत्म्याच्या भावनेचे पयुजनद्वारे रूपांतर करण्यासाठी, मनुष्याला आत्म्याच्या जोखडातून कायमचे जावे लागेल. आणि जेव्हा आत्म्याच्या भावनेचे रूपांतर झाले, तेव्हा मनुष्य आता नश्वर नव्हता, तर अमर होता. आणि जेव्हा मनुष्य अमराच्या राज्यात असतो, तेव्हा तो आत्म्याच्या नियमांच्या अधीन नसतो, कारण तो स्वतः पदार्थात आत्मा आहे.

आपल्या आयुष्यात एक दिवस समस्या पूर्णपणे थांबवल्या पाहिजेत, निष्परभ केल्या पाहिजेत, नष्ट केल्या पाहिजेत, मूळ धरण्यापासून रोखल्या पाहिजेत हे समजून घेण्याचे महत्त्व.

आणि आपल्या दैनंदिन अनुभवाच्या सतत अभिव्यक्तीमध्ये, जिथे समस्या उद्भवतात, डावे आणि उजवे, अचेतन संस्कृती, अचेतन मनुष्य, आत्म्यासाठी एक अतिशय विशाल भूप्रदेश आहे ज्यामध्ये आपण, एक व्यक्ती म्हणून, एक मन देखील बाळगत आहात, इच्छा देखील बाळगत आहात, प्रेम आणि बुद्धिमत्ता देखील बाळगत आहात, आपल्याला कधीतरी हे समजण्यास भाग पाडले जाते की वरील शक्ती वास्तविकतेच्या उप-स्तरांमध्ये उतरली पाहिजे आणि कायमची तुटली पाहिजे सर्व, अंतिम मार्गाने, कर्माची साखळी.

मनुष्याने यापुढे दुःख भोगू नये, मनुष्याला यापुढे त्रास होणार नाही, परंतु मनुष्य, जो यापुढे दुःख भोगणार नाही, तो त्याच्यात आणि आत्म्यामध्ये अस्तित्वात असलेल्या संघर्षात आधीच दुःख भोगेल. आणि हेच प्रकटीकरण, त्याच्या दैनंदिन वास्तवात, मला जे माहित आहे ते तो अनुभवे.

आणि ज्यांनी मला जे माहित आहे ते अनुभवले आहे, मला जे माहित आहे ते समजले आहे आणि त्यांना जे समजले आहे ते परिपूर्ण आहे याची जाणीव झाली आहे. कारण उद्याचा मनुष्य आता पाचव्या वंशाचा नाही आणि पाचव्या जातीला लागू होणारे आत्म्याचे नियम यापुढे त्याला लागू होणार नाहीत. त्यामुळे उद्याच्या माणसाने म्हाताऱ्यामाणसाच्या पूर्णपणे वेगळ्या पद्धतीने आयुष्य समजून घेतले पाहिजे.

आणि जेव्हा मी म्हणतो की उद्याच्या माणसाने जुन्या माणसापेक्षा पूर्णपणे वेगळ्या, पूर्णपणे नवीन पद्धतीने जीवन समजून घेतले पाहिजे, तेव्हा मला नेमके हेच अभिप्रेत आहे. जेणेकरून शिकारुपणात, संक्रमणात आजच्या माणसाने मागे वळून न बघायला शिकले पाहिजे, किंवा वेगळ्या शब्दांत सांगायचे तर उद्याच्या माणसाने म्हाताऱ्या माणसाकडे मागे वळून न बघायला शिकले पाहिजे.

उद्याच्या माणसाने उद्याचे आयुष्य, आजजगायला शिकले पाहिजे आणि कालच्या स्वभावाच्या आधारे आज, आपले जीवन जगायला शिकले पाहिजे. आणि ही अट निरपेक्ष आहे आणि उद्याचा माणूस जगणार आहे. आणि उद्याची माणसं, ज्यांनी ही परिस्थिती जगली असेल आणि या नवीन परिस्थितीचे नियम समजून घेतले असतील, त्यांच्याकडे त्यांच्या भौतिक गोष्टीला अमर करण्याची शक्ती असेल.

त्यांचा नाश करण्याची दृष्टी तुमच्यात असेल, तर त्या ओलांडण्याची दृष्टी तुमच्यात आधीपासूनच आहे. त्यांचा नाश करण्याची दृष्टी जर तुमच्याकडे आधीपासूनच असेल, तर स्वतःच्या स्वभावाच्या पलीकडे जाण्याची दृष्टी तुमच्यात आहे. पण आधी आपण

अंतर्मुख व्हायला हवं, कारण ही दृष्टी मानसशास्त्रीय दृष्टी नाही, ही दृष्टी म्हणजे स्वतःमधील एक शक्तिशाली साक्षात्कार आहे, स्वतःमध्ये आत्मकेंद्रित आहे, ज्याचा परिणाम असा होतो की, आयुष्यात कधीना कधी तुम्हाला जुन्या आयुष्यातील अवास्तवतेची जाणीव झाली आहे.

आणि एकदा तुम्हाला जुन्या जीवनपद्धतीची निरर्थकता जाणवली की, तुम्ही माझ्यासारखे, एकटे, एकांत, केवळ आत्म्यात समान आत्मा असलेल्यालोकांशी जोडलेले असाल आणि कोणत्याही प्रसंगासाठी तयार असाल, म्हणजे कोणतेही स्पंदन प्राप्त करण्यास तयार असाल, ज्यामुळे अदृश्य शक्तींशी संपर्क साधण्यासाठी आणि कार्य करण्यासाठी आवश्यक ऊर्जा स्वतः मध्ये जागृत झाली पाहिजे.

त्यामुळे आजच्या समस्या, रोजच्या समस्या आपल्या कल्पनेपेक्षा कितीतरी मोठ्या आहेत, पण नवे कायदे माहित नसतील तर त्या मोठ्या आहेत.

जर आपल्याला नवीन कायदे माहित नसतील जे आता महत्वाचे नाहीत, त्यांना फरक पडत नाही, ते केवळ एक जोखड आहेत, एक उपद्रव आहेत, जे आपल्याला आयुष्यभर जगण्यासाठी आहेत.

पण जर तुम्हाला नवे कायदे माहित असतील आणि नवे कायदे लागू केले तर तुम्ही तुमच्या सभोवतालचे जीवन ज्या पद्धतीने तयार झाले आहे ते नष्ट कराल आणि हळूहळू तुम्ही पूर्णपणे नवीन आयुष्य जगू शकाल, मी नवीन म्हणत नाही, कारण नवीन जीवन आणि नवीन जीवन यात फरक आहे. नवीन आयुष्य म्हणजे जुन्या आयुष्यात बदललेले आयुष्य. नवीन आयुष्य हे असे जीवन आहे ज्याचा जुन्या आयुष्याशी काहीही संबंध नाही.

आणि जेव्हा मनुष्य नवीन जीवन जगतो, तेव्हा तो नवीन जीवनाचा स्वीकार करू शकत नाही, कारण दोघामधील रूपभेदाचा भ्रम जुन्या जीवनाइतकाच, नव्या जीवनाचाही आहे.

परंतु जेव्हा मनुष्य नवीन जीवन जगतो, तेव्हा तो पूर्णपणे दुसऱ्या काळात असतो आणि त्याला स्वतःशिवाय कशावरही अधिकार नसतो.

आणि जेव्हा मनुष्याला समजते की त्याला स्वतःशिवाय कशावरही अधिकार नाही, तेव्हा त्याला नवीन जीवनाच्या निरपेक्ष परिस्थितीची जाणीव होते आणि बुद्धी आणि बुद्धीच्या जोरावरच तो हे जीवन जगू शकतो आणि समजून घेऊ शकत नाही, तर त्याच्यातील स्पंदनाद्वारेच त्याचे मन, त्याच्या भावना, त्याचे प्राणआणि त्याचे साहित्य व्यवस्थित होते.

एक नवीन जीवन म्हणजे पूर्णपणे नवीन जीवन आहे, हे असे जीवन आहे जे आपले नाही, हे एक जीवन आहे जे प्रक्रिया आहे, ते परिणाम आहे, ते प्रकटीकरण आहे, आपल्यातील ऊर्जेचे प्रकटीकरण आहे, ते प्राप्त करण्यासाठी आपल्यातील शक्तीद्वारे निर्धारित केले जाते. नव्या आयुष्यात अहंकार दिसत नाही, कमी-जास्त दिसत नाही; नव्या आयुष्यात व्यक्तिमत्त्व जाणवत नाही, किंवा कमी-जास्त जाणवत नाही; नव्या जीवनात केवळ आत्मा अहंकाराशी सुसंगत पणे अस्तित्वात असतो, जो व्यक्तिमत्त्वाशी सुसंगत असतो, त्यामुळे एक अक्ष तयार होतो आणि या अक्षातून आपल्याला नेमून दिलेल्या किरण प्रवाहाची ऊर्जा जाते आणि या ऊर्जेतूनच आपण जगत असतो; ही ऊर्जा आहे जी आपण खाऊ घालता; ही ऊर्जा आहे जी आपण पदार्थात, देवाच्या आत्म्यामध्ये उतरण्यासाठी वापरता.

आणि जेव्हा नवीन जीवनात मनुष्य पदार्थात उतरतो, देवाचा आत्मा: त्याच्या विरुद्ध असलेला कोणताही आत्मा आणि या आत्म्याच्या प्रकाशाच्या विरुद्ध असलेला कोणताही आत्मा, हा मनुष्य जिथे विकसित होतो आणि प्रगती करतो त्या अवकाशात प्रवेश करू शकत नाही, कारण ही जागा अनुल्लंघनीय आहे, कारण ही जागा प्रकाश आहे.

म्हणून मी आपल्याला सोप्या, दैनंदिन गोष्टी समजावून सांगत आहे: मी समस्यांबद्दल बोलत आहे आणि मी आपल्याला समस्यांचे महत्त्व समजावून सांगण्याचा प्रयत्न करित आहे, आपल्याला एक दृष्टीकोन देण्याचा प्रयत्न करित आहे जो मानवी नाही, परंतु आत्म्याच्या नियमाच्या वास्तविकतेच्या संपूर्ण जागरूकतेचा परिणाम आहे.

जेव्हा मी म्हणतो की, कुन्हाड लावा म्हणजे दुःखाचे कारण नष्ट करणे, हा हा नियम व्यक्त करण्याचा एक मार्ग आहे, परंतु अनेकांनी सुरुवातीपासूनच अनुभवाअभावी कुन्हाड घातली आहे आणि बोट कापले आहे, परंतु तो अनुभवाचा भाग आहे आणि अनुभवाने आपण कुन्हाड आत घालायला शिकता आणि कोणाचीही बोट कापू नये.

चेतना सर्जनशील आहे, विध्वंसक नाही; चैतन्य म्हणजे समरसता. रोजच्या समस्या, तुमच्या समस्या, हे भ्रम असतात, जे तुमच्या आतील मनाने निर्माण केलेले असतात, तुमच्या भावनांच्या प्रवाहात तुम्हाला वर चढवण्यासाठी आणि दराऊटप्रमाणे तुम्ही आपला वेळ भटकण्यात घालवता.

जेव्हा मी म्हणतो की उद्याचा माणूस स्वतःचा नसेल, तेव्हा मी प्राचीन मानवाला माहित नसलेले सर्वात मोठे सत्य बोलत आहे. उद्याचा माणूस स्वतःचा नसेल आणि आधीच तुमच्या अनुभवात असे क्षण आले आहेत जेव्हा तुम्हाला असे वाटले आहे की तुम्ही स्वतःचे नाही आणि ही जाणीव खूप मोठी आहे आणि ती अधिकाधिक मोठी होत चालली आहे.

आणि जेव्हा आपण स्वतःचे नसतो तेव्हाच आपल्याला स्वतःबद्दल चांगले वाटते; जोपर्यंत आपण स्वतःचे आहोत तोपर्यंत आपण आपल्या त्वचेला खिळलेले असतो, परंतु जेव्हा आपण स्वतःचे नसतो तेव्हा आपल्याला स्वतःबद्दल चांगले वाटते. पण अहंकाराला ते नको असते, कारण अहंकार मनात आहे, भावनांमध्ये जाणवतो, तो भौतिकात राहतो याची खात्री करून घेण्यासाठी अहंकार असणे आवश्यक आहे; अहंकार जिवंत आहे याची खात्री असणे आवश्यक आहे. नवरा तिच्यावर प्रेम करतो याची बायकोला खात्री असायला हवी, बायको विश्वासू आहे याची पुरुषाला खात्री असायला हवी; आपल्याला खात्री असणे आवश्यक आहे, परंतु ही सुरक्षा क्षणभंगुर आहे.

परंतु जेव्हा दोन जीव जीवनात जगतात आणि एक स्वतःचा नसतो आणि दुसरा स्वतःचा नसतो, एक दुसर् याचा नसतो आणि जेव्हा एखादा पुरुष त्याच्या पत्नीचा नसतो आणि त्याची पत्नी आता त्याची नसते, तेव्हा त्याला मालकीचे दुःख उरत नाही. जेव्हा मुले आपली नसतात, तेव्हा आपल्याला मालकी हक्काची वेदना सहन करावी लागत नाही.

मी जे म्हणतो ते स्पंदनात आहे, समजून घेण्याच्या मानसशास्त्रीय पद्धतीत नाही. जे शब्दात व्यक्त करणे अवघड आहे ते म्हणजे स्पंदनाचे वास्तव. जे शब्दात व्यक्त करणे सोपे आहे ते म्हणजे रूप.

म्हणूनच मला जे म्हणायचे आहे ते मी कधीच सांगू शकत नाही, मला जे सांगायचे आहे ते मी सांगू शकत नाही, परंतु ते सांगण्याची शक्ती माझ्यात आहे, कारण माझ्यात स्पंदनशक्ती आहे. म्हणून रूपात उडी मारण्यापूर्वी आणि आपली चोच फोडून क्राँपर बनण्यापूर्वी स्पंदनाने त्यात असलेला शब्द समजून घेण्याची वाट पहा.

प्रत्येक गोष्ट सांगता येते, जे समजू शकत नाही, ते फक्त एका विशिष्ट पद्धतीने सांगण्याचा प्रश्न आहे. आणि माझी इच्छा आहे की, एक दिवस तुम्हा सर्वांनी यापुढे स्वतःचे राहू नये, यापुढे स्वतःला जाणवू नये, यापुढे स्वतःला पाहू नये, तुमचा \"मी\" म्हणजे काय हे आता कळू नये, तुमचा \"अहंकार\" काय आहे हे आता कळू नये, मी तुम्हाला ते सर्व शुभेच्छा देतो. पण तो दिवस येईपर्यंत तुम्ही हळूहळू त्या दिशेने वाटचाल करत आहात हे जाणून घ्या. आणि वर्षानुवर्षे मी तुम्हाला जे काही सांगतो ते आपल्याला या वास्तवाचे बारकावे अधिक चांगल्या प्रकारे समजून घेण्याचे काम करेल.

पृथ्वीवरील माणसांनो, आपल्या आयुष्यात कुठल्याही क्षणी आपण स्वतःला कुठेतरी सामावून घेऊ शकतो, ही छाप इतकी प्रबळ आहे की ती आपल्याआत एक ऊर्जा, एक भावना निर्माण करते आणि ही भावना आपोआप आपल्याला कैद करते. जगातील सर्वोत्तम कारणांसाठी माणूस दररोज स्वतःला कैद करतो; सुदैवाने सॉक्रेटिसने जे सांगितले त्याच्या उलट माणूस स्वतःला ओळखू शकत नाही. अप्रतिम, माणसाचे तत्त्वज्ञान; अप्रतिम, तत्त्वज्ञान, कारण माणसाला तेथे पोहोचण्याची साधने न देता, त्याने काय बनले पाहिजे याची आशा देण्यात ते यशस्वी झाले आहेत.

तत्त्वज्ञान ठीक आहे, कारण ते आपल्याला दुसरा देण्यासाठी एक दात काढते, परंतु चेतना आणखी बारीक असते, कारण ते दोन्ही दात काढते आणि आपल्याकडे काहीच शिल्लक नसते.

त्यामुळे कालखंडाच्या अखेरीस माणूस नकळत स्वतःचे कसे नुकसान करतो हे मला समजावून सांगावेसे वाटते.

त्यामुळे ज्याला तुम्ही प्रॉब्लेम्स म्हणता, त्या महत्त्वाच्या असतात; ते त्या दिवसापर्यंत महत्त्वाचे आहेत जोपर्यंत ते महत्त्वाचे नाहीत. आणि ज्या दिवशी त्यांना फरक पडत नाही तो दिवस आपण स्वतः त्यांची कारणे आणि कारणे नष्ट करण्यात यशस्वी व्हाल. आणि समस्यांचा नाश पूर्णपणे आपल्या इच्छाशक्तीशी, आपल्या इच्छाशक्तीची ऊर्जा आपल्या जीवनाच्या भौतिक स्तरावर आणण्याच्या आपल्या क्षमतेशी जोडलेला आहे.

आणि नव्या शिकवणीत सर्वात गूढ गोष्ट म्हणजे माणसाची इच्छा पूर्वीसारखी नाही. पूर्वी, प्राचीन वंशात, मनुष्याची इच्छा ही त्याच्या स्वार्थी इच्छेची थेट उपज होती, तर भविष्यात, मनुष्याची इच्छा ही त्याच्या दुःखाची आणि आत्म्याची इच्छा यांच्यातील संघर्षाचे उत्पादन आहे जे दुःखाची परिस्थिती स्थापित करते.

आणि जेव्हा मनुष्याने स्वतःच्या आत, या दुःखाच्या मर्यादेची किंवा मर्यादेची आवश्यकता जाणवण्याइतपत दुःख भोगले आहे, तेव्हा तो स्वतःमध्ये ही ऊर्जा आणतो जी त्याची स्वतःची इच्छा बनते आणि त्या क्षणी, मनुष्याला आत्म्याच्या इच्छेचा फायदा होतो आणि त्या क्षणी तो त्या सर्व परिस्थितींचा नाश करू शकतो ज्याने भूतकाळात त्याच्यात समस्या निर्माण करण्याचे काम केले होते.

मी तुम्हाला सल्ला देतो की, तुमच्या जीवनातील सर्व समस्या त्यांच्या सर्व पैलूंमध्ये, त्यांच्या सर्व परिस्थितीत, तुमच्यातील उच्च बुद्धिमत्तेने निर्माण केल्या आहेत. आपल्या उत्क्रांतीसाठी, उद्याच्या माणसासाठी हा खेळ थांबला च पाहिजे; त्याच्यातील बुद्धिमत्ता, ज्याची शक्ती त्याला माहित नाही, त्याने स्वतःचा समतोल साधला पाहिजे, जेणेकरून त्याच्या वाढत्या जीवनात, त्याच्या चैतन्याच्या जीवनात, तो त्याच्या मनावरील आत्म्याची शक्ती शून्यावर येईल.

आणि जेव्हा मनुष्याकडे पुरेशी ऐच्छिक शक्ती, खरी इच्छाशक्ती असते, तेव्हा तो आत्म्याची त्याच्या मनावरील शक्ती शून्यावर आणण्यास सक्षम असतो आणि तेव्हाच माणूस सुपरमॅन बनतो.

या स्पष्टीकरणाच्या चौकटीत आपण समस्यांच्या घटनेकडे पाहू शकतो, त्याला आकलनाच्या उच्च स्तरावर नेऊ शकतो, या अर्थाने की आपण या अनुभवातून, संधी घटकाला दूर करू शकतो, या अनुभवात, आपल्याकडे ज्याची कमतरता होती ती दुःखाने निर्माण केलेली बुद्धिमत्ता होती ज्याने आपल्याला आपली खरी इच्छा जगण्यापासून रोखले, कारण पुन्हा एकदा आपली इच्छा आत्मा आणि स्वतः यांच्यातील संघर्षाची उपज नव्हती.

आणि ही सूचना, जी आज मनुष्याला मिळत आहे, पृथ्वीवर पूर्णपणे नवीन आहे, कारण मनुष्याच्या मनाच्या भावनेवरील आत्म्याची शक्ती पूर्णपणे नष्ट करण्यासाठी पृथ्वीवरील कोणत्याही आदेशाच्या चौकटीत यापूर्वी कधीही मनुष्य सक्षम नव्हता, इच्छित नव्हता किंवा इच्छित नव्हता.

आणि या अनुभवातच असे ठरविण्यात आले की, मनुष्याच्या आत्म्याच्या भावनेपासून स्वतःला मुक्त करण्यासाठी, आत्म्याच्या भावनेचे प्युजनद्वारे रूपांतर करण्यासाठी, मनुष्याला आत्म्याच्या जोखडातून कायमचे जावे लागेल. आणि जेव्हा आत्म्याच्या भावनेचे रूपांतर झाले, तेव्हा मनुष्य आता नश्वर नव्हता, तर अमर होता. आणि जेव्हा मनुष्य अमराच्या राज्यात असतो, तेव्हा तो आत्म्याच्या नियमांच्या अधीन नसतो, कारण तो स्वतः पदार्थात आत्मा आहे.

आपल्या आयुष्यात एक दिवस समस्या पूर्णपणे थांबवल्या पाहिजेत, निष्परभ केल्या पाहिजेत, नष्ट केल्या पाहिजेत, मूळ धरण्यापासून रोखल्या पाहिजेत हे समजून घेण्याचे महत्त्व.

आणि आपल्या दैनंदिन अनुभवाच्या सतत अभिव्यक्तीमध्ये, जिथे समस्या उद्भवतात, डावे आणि उजवे, अचेतन संस्कृती, अचेतन मनुष्य, आत्म्यासाठी एक अतिशय विशाल भूप्रदेश आहे ज्यामध्ये आपण, एक व्यक्ती म्हणून, एक मन देखील बाळगत आहात, इच्छा देखील बाळगत आहात, प्रेम आणि बुद्धिमत्ता देखील बाळगत आहात, आपल्याला कधीतरी हे समजण्यास भाग पाडले जाते की वरील शक्ती वास्तविकतेच्या उप-स्तरांमध्ये उतरली पाहिजे आणि कायमची तुटली पाहिजे सर्व, अंतिम मार्गाने, कर्माची साखळी.

मनुष्याने यापुढे दुःख भोगू नये, मनुष्याला यापुढे त्रास होणार नाही, परंतु मनुष्य, जो यापुढे दुःख भोगणार नाही, तो त्याच्यात आणि आत्म्यामध्ये अस्तित्वात असलेल्या संघर्षात आधीच दुःख भोगेल. आणि हेच प्रकटीकरण, त्याच्या दैनंदिन वास्तवात, मला जे माहित आहे ते तो अनुभवे.

आणि ज्यांनी मला जे माहित आहे ते अनुभवले आहे, मला जे माहित आहे ते समजले आहे आणि त्यांना जे समजले आहे ते परिपूर्ण आहे याची जाणीव झाली आहे. कारण उद्याचा मनुष्य आता पाचव्या वंशाचा नाही आणि पाचव्या जातीला लागू होणारे आत्म्याचे नियम यापुढे त्याला लागू होणार नाहीत. त्यामुळे उद्याच्या माणसाने म्हाताऱ्यामाणसाच्या पूर्णपणे वेगळ्या पद्धतीने आयुष्य समजून घेतले पाहिजे.

आणि जेव्हा मी म्हणतो की उद्याच्या माणसाने जुन्या माणसापेक्षा पूर्णपणे वेगळ्या, पूर्णपणे नवीन पद्धतीने जीवन समजून घेतले पाहिजे, तेव्हा मला नेमके हेच अभिप्रेत आहे. जेणेकरून शिकारुपणात, संक्रमणात आजच्या माणसाने मागे वळून न बघायला शिकले पाहिजे, किंवा वेगळ्या शब्दांत सांगायचे तर उद्याच्या माणसाने म्हाताऱ्या माणसाकडे मागे वळून न बघायला शिकले पाहिजे.

उद्याच्या माणसाने उद्याचे आयुष्य, आजजगायला शिकले पाहिजे आणि कालच्या स्वभावाच्या आधारे आज, आपले जीवन जगायला शिकले पाहिजे. आणि ही अट निरपेक्ष आहे आणि उद्याचा माणूस जगणार आहे. आणि उद्याची माणसं, ज्यांनी ही परिस्थिती जगली असेल आणि या नवीन परिस्थितीचे नियम समजून घेतले असतील, त्यांच्याकडे त्यांच्या भौतिक गोष्टीला अमर करण्याची शक्ती असेल.

त्यांचा नाश करण्याची दृष्टी तुमच्यात असेल, तर त्या ओलांडण्याची दृष्टी तुमच्यात आधीपासूनच आहे. त्यांचा नाश करण्याची दृष्टी जर तुमच्याकडे आधीपासूनच असेल, तर स्वतःच्या स्वभावाच्या पलीकडे जाण्याची दृष्टी तुमच्यात आहे. पण आधी आपण अंतर्मुख व्हायला हवं, कारण ही दृष्टी मानसशास्त्रीय दृष्टी नाही, ही दृष्टी म्हणजे स्वतःमधील एक शक्तिशाली साक्षात्कार आहे, स्वतःमध्ये आत्मकेंद्रित आहे, ज्याचा परिणाम असा होतो की, आयुष्यात कधीना कधी तुम्हाला जुन्या आयुष्यातील अवास्तवतेची जाणीव झाली आहे.

आणि एकदा तुम्हाला जुन्या जीवनपद्धतीची निरर्थकता जाणवली की, तुम्ही माझ्यासारखे, एकटे, एकांत, केवळ आत्म्यात समान आत्मा असलेल्यालोकांशी जोडलेले असाल आणि कोणत्याही प्रसंगासाठी तयार असाल, म्हणजे कोणतेही स्पंदन प्राप्त करण्यास तयार असाल, ज्यामुळे अदृश्य शक्तींशी संपर्क साधण्यासाठी आणि कार्य करण्यासाठी आवश्यक ऊर्जा स्वतः मध्ये जागृत झाली पाहिजे.

त्यामुळे आजच्या समस्या, रोजच्या समस्या आपल्या कल्पनेपेक्षा कितीतरी मोठ्या आहेत, पण नवे कायदे माहित नसतील तर त्या मोठ्या आहेत.

जर आपल्याला नवीन कायदे माहित नसतील जे आता महत्त्वाचे नाहीत, त्यांना फरक पडत नाही, ते केवळ एक जोखड आहेत, एक उपद्रव आहेत, जे आपल्याला आयुष्यभर जगण्यासाठी आहेत.

पण जर तुम्हाला नवे कायदे माहित असतील आणि नवे कायदे लागू केले तर तुम्ही तुमच्या सभोवतालचे जीवन ज्या पद्धतीने तयार झाले आहे ते नष्ट कराल आणि हळूहळू तुम्ही पूर्णपणे नवीन आयुष्य जगू शकाल, मी नवीन म्हणत नाही, कारण नवीन जीवन आणि नवीन जीवन यात फरक आहे. नवीन आयुष्य म्हणजे जुन्या आयुष्यात बदललेले आयुष्य. नवीन आयुष्य हे असे जीवन आहे ज्याचा जुन्या आयुष्याशी काहीही संबंध नाही.

आणि जेव्हा मनुष्य नवीन जीवन जगतो, तेव्हा तो नवीन जीवनाचा स्वीकार करू शकत नाही, कारण दोघांमधील रूपभेदाचा भ्रम जुन्या जीवनाइतकाच, नव्या जीवनाचाही आहे.

परंतु जेव्हा मनुष्य नवीन जीवन जगतो, तेव्हा तो पूर्णपणे दुसऱ्या काळात असतो आणि त्याला स्वतःशिवाय कशावरही अधिकार नसतो.

आणि जेव्हा मनुष्याला समजते की त्याला स्वतःशिवाय कशावरही अधिकार नाही, तेव्हा त्याला नवीन जीवनाच्या निरपेक्ष परिस्थितीची जाणीव होते आणि बुद्धी आणि बुद्धीच्या जोरावरच तो हे जीवन जगू शकतो आणि समजून घेऊ शकत नाही, तर त्याच्यातील स्पंदनाद्वारेच त्याचे मन, त्याच्या भावना, त्याचे प्राणआणि त्याचे साहित्य व्यवस्थित होते.

एक नवीन जीवन म्हणजे पूर्णपणे नवीन जीवन आहे, हे असे जीवन आहे जे आपले नाही, हे एक जीवन आहे जे प्रक्रिया आहे, ते परिणाम आहे, ते प्रकटीकरण आहे, आपल्यातील ऊर्जेचे प्रकटीकरण आहे, ते प्राप्त करण्यासाठी आपल्यातील शक्तीद्वारे निर्धारित केले जाते. नव्या आयुष्यात अहंकार दिसत नाही, कमी-जास्त दिसत नाही; नव्या आयुष्यात व्यक्तिमत्त्व जाणवत नाही, किंवा कमी-जास्त जाणवत नाही; नव्या जीवनात केवळ आत्मा अहंकाराशी सुसंगत पणे अस्तित्वात असतो, जो

व्यक्तिमत्त्वाशी सुसंगत असतो, त्यामुळे एक अक्ष तयार होतो आणि या अक्षातून आपल्याला नेमून दिलेल्या किरण प्रवाहाची ऊर्जा जाते आणि या ऊर्जेतूनच आपण जगत असतो; ही ऊर्जा आहे जी आपण खाऊ घालता; ही ऊर्जा आहे जी आपण पदार्थात, देवाच्या आत्म्यामध्ये उतरण्यासाठी वापरता.

आणि जेव्हा नवीन जीवनात मनुष्य पदार्थात उतरतो, देवाचा आत्मा: त्याच्या विरुद्ध असलेला कोणताही आत्मा आणि या आत्म्याच्या परकाशाच्या विरुद्ध असलेला कोणताही आत्मा, हा मनुष्य जिथे विकसित होतो आणि प्रगती करतो त्या अवकाशात प्रवेश करू शकत नाही, कारण ही जागा अनुल्लंघनीय आहे, कारण ही जागा प्रकाश आहे.

म्हणून मी आपल्याला सोप्या, दैनंदिन गोष्टी समजावून सांगत आहे: मी समस्यांबद्दल बोलत आहे आणि मी आपल्याला समस्यांचे महत्त्व समजावून सांगण्याचा प्रयत्न करीत आहे, आपल्याला एक दृष्टीकोन देण्याचा प्रयत्न करीत आहे जो मानवी नाही, परंतु आत्म्याच्या नियमाच्या वास्तविकतेच्या संपूर्ण जागरूकतेचा परिणाम आहे.

जेव्हा मी म्हणतो की, कुन्हाड लावा म्हणजे दुःखाचे कारण नष्ट करणे, हा हा नियम व्यक्त करण्याचा एक मार्ग आहे, परंतु अनेकांनी सुरुवातीपासूनच अनुभवाअभावी कुन्हाड घातली आहे आणि बोट कापले आहे, परंतु तो अनुभवाचा भाग आहे आणि अनुभवाने आपण कुन्हाड आत घालायला शिकता आणि कोणाचीही बोटे कापू नये.

चेतना सर्जनशील आहे, विध्वंसक नाही; चैतन्य म्हणजे समरसता. रोजच्या समस्या, तुमच्या समस्या, हे भ्रम असतात, जे तुमच्या आतील मनाने निर्माण केलेले असतात, तुमच्या भावनांच्या प्रवाहात तुम्हाला वर चढवण्यासाठी आणि ट्राऊटप्रमाणे तुम्ही आपला वेळ भटकण्यात घालवता.

जेव्हा मी म्हणतो की उद्याचा माणूस स्वतःचा नसेल, तेव्हा मी प्राचीन मानवाला माहित नसलेले सर्वात मोठे सत्य बोलत आहे. उद्याचा माणूस स्वतःचा नसेल आणि आधीच तुमच्या अनुभवात असे क्षण आले आहेत जेव्हा तुम्हाला असे वाटले आहे की तुम्ही स्वतःचे नाही आणि ही जाणीव खूप मोठी आहे आणि ती अधिकाधिक मोठी होत चालली आहे.

आणि जेव्हा आपण स्वतःचे नसतो तेव्हाच आपल्याला स्वतःबद्दल चांगले वाटते; जोपर्यंत आपण स्वतःचे आहोत तोपर्यंत आपण आपल्या त्वचेला खिळलेले असतो, परंतु जेव्हा आपण स्वतःचे नसतो तेव्हा आपल्याला स्वतःबद्दल चांगले वाटते. पण अहंकाराला ते नको असते, कारण अहंकार मनात आहे, भावनांमध्ये जाणवतो, तो भौतिकता राहतो याची खात्री करून घेण्यासाठी अहंकार असणे आवश्यक आहे; अहंकार जिवंत आहे याची खात्री असणे आवश्यक आहे. नवरा तिच्यावर प्रेम करतो याची बायकोला खात्री असायला हवी, बायको विश्वासू आहे याची पुरुषाला खात्री असायला हवी; आपल्याला खात्री असणे आवश्यक आहे, परंतु ही सुरक्षा क्षणभंगुर आहे.

परंतु जेव्हा दोन जीव जीवनात जगतात आणि एक स्वतःचा नसतो आणि दुसरा स्वतःचा नसतो, एक दुसर् याचा नसतो आणि जेव्हा एखादा पुरुष त्याच्या पत्नीचा नसतो आणि त्याची पत्नी आता त्याची नसते, तेव्हा त्याला मालकीचे दुःख उरत नाही. जेव्हा मुले आपली नसतात, तेव्हा आपल्याला मालकी हक्काची वेदना सहन करावी लागत नाही.

मी जे म्हणतो ते स्पंदनात आहे, समजून घेण्याच्या मानसशास्त्रीय पद्धतीत नाही. जे शब्दात व्यक्त करणे अवघड आहे ते म्हणजे स्पंदनाचे वास्तव. जे शब्दात व्यक्त करणे सोपे आहे ते म्हणजे रूप.

म्हणूनच मला जे म्हणायचे आहे ते मी कधीच सांगू शकत नाही, मला जे सांगायचे आहे ते मी सांगू शकत नाही, परंतु ते सांगण्याची शक्ती माझ्यात आहे, कारण माझ्यात स्पंदनशक्ती आहे. म्हणून रूपात उडी मारण्यापूर्वी आणि आपली चोच फोडून कॅरॅपर बनण्यापूर्वी स्पंदनाने त्यात असलेला शब्द समजून घेण्याची वाट पहा.

प्रत्येक गोष्ट सांगता येते, जे समजू शकत नाही, ते फक्त एका विशिष्ट पद्धतीने सांगण्याचा प्रश्न आहे. आणि माझी इच्छा आहे की, एक दिवस तुम्हा सर्वांनी यापुढे स्वतःचे राहू नये, यापुढे स्वतःला जाणवू नये, यापुढे स्वतःला पाहू नये, तुमचा \"मी\" म्हणजे काय हे आता कळू नये, तुमचा \"अहंकार\" काय आहे हे आता कळू नये, मी तुम्हांला ते सर्व शुभेच्छा देतो. पण तो दिवस येईपर्यंत तुम्ही हळूहळू त्या दिशेने वाटचाल करत आहात हे जाणून घ्या. आणि वर्षानुवर्षे मी तुम्हाला जे काही सांगतो ते आपल्याला या वास्तवाचे बारकावे अधिक चांगल्या प्रकारे समजून घेण्याचे काम करेल.

पृथ्वीवरील माणसांनो, आपल्या आयुष्यात कुठल्याही क्षणी आपण स्वतःला कुठेतरी सामावून घेऊ शकतो, ही छाप इतकी प्रबळ आहे की ती आपल्याआत एक ऊर्जा, एक भावना निर्माण करते आणि ही भावना आपोआप आपल्याला कैद करते. जगातील सर्वोत्तम कारणांसाठी माणूस दररोज स्वतःला कैद करतो; सुदैवाने सॉक्रेटिसने जे सांगितले त्याच्या उलट माणूस स्वतःला ओळखू शकत नाही. अप्रतिम, माणसाचे तत्त्वज्ञान; अप्रतिम, तत्त्वज्ञान, कारण माणसाला तेथे पोहोचण्याची साधने न देता, त्याने काय बनले पाहिजे याची आशा देण्यात ते यशस्वी झाले आहेत.

तत्त्वज्ञान ठीक आहे, कारण ते आपल्याला दुसरा देण्यासाठी एक दात काढते, परंतु चेतना आणखी बारीक असते, कारण ते दोन्ही दात काढते आणि आपल्याकडे काहीच शिल्लक नसते.

त्यामुळे कालखंडाच्या अखेरीस माणूस नकळत स्वतःचे कसे नुकसान करतो हे मला समजावून सांगायचे वाटते.